

KÄK
1/2018

Sisältö

- 2 Sisältö
- 3 Pääkirjoitus
- 4 Kuraattorin tervehdys
- 5 Hallitusgallup
- 7 Jalloviinakerhon esittely
- 8 Pohjois-Savon valtuuskunta
- 10 Sennut 2017 kuvina
- 12 Aikamatka KÄK-arkiston sivuille
- 18 OA:n perinteinen pippuripihvirevyy
- 20 Haistettua, maistettua, nähtyä, kuultua...

Etukansi: SHOn eristäminen
Tomi Metsälä

KÄK	Toimitus	Julkaisija
Turun yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan jäsenlehti	Päätoimittaja: Niklas Nurminen	Turun Yliopiston Savo-Karjalainen Osakunta ry.
Perustettu 1930	Toimittajat: Olli Aarnio, Aaro Ketokulta, Henna-Riikka Lahtinen, Tomi Metsälä, Aapo Torkkeli	Rehtorinpellonkatu 4-6B, 20500 Turku
ISSN 0786-0315	Kuvat: Olli Aarnio, Antti Halonen, Saana Kallio, Tomi Metsälä, osakunnan valokuva-arkisto	Puh: 044 587 5831
Numero 1/2018	Taitto: Antti Tanhuanpää	Email: sko@utu.fi
1. painos, Huhtikuu 2018		WWW: http://sko.utu.fi
Painopaikka: X-Copy		
Painosmäärä: 80 kpl		

Pääkirjoitus

Kevät hiipii luokse kovaa vauhtia lumesta ja pienistä pakkasista huolimatta. Päätoimittajan sylimikro sanoi sopimuksensa irti, joten lankojen käsissä pitely on ollut... mielenkiintoista.

Mutta mitä pienistä, porskutamme eteenpäin, savokarjalaisella jääräpäisyydellä ja ryhmähengellä!

Toimistolle on rakennettu kaksi uutta seinää, joten nyt meillä on ihan ikioma tila ja sisarosakunta SHOlla myös oman. Muutos on melkoinen, mutta vaikuttaa oikein toimivalta ja mukavalta.

Tässä lehdessä pääsemme kuulemaan muiden muassa Pohjois-Savon liitosta, ravintola Teinin pihvitarjonnasta, sekä siitä, mitä tähdet tuovat tullessaan kuluva vuonna.

SKOmaisena hyvää kevään jatkoa toivottaen

Niklas Nurminen
Päätoimittaja

Kuraattorin tervehdys

Vuosi on vaihtunut, kuraattori ei. Osakunta on lähtenyt uuteen vuoteen toiveikkaasti. Edellinen vuosi toi loppuhuipennuksenaan jälleen uuden fyysisen muutoksen osakunnan toimintaan, jonka pohjalta on uutta toimivuutta lähdetty rakentamaan. Vuoden 2017 lopulla todettiin yhdessä SHOn kanssa, että tilavuokra yhteisestä Osakuntatilasta tulee molemmille liian kalliiksi, ja asiasta ryhdyttiin neuvottelemaan S-Osakunnat ry:n kanssa. Ratkaisuksi saatiin kiitettävän nopeasti entisen olohuonetilan jakaminen kahteen osaan. Näin molemmat osakunnat saivat vuoden vaihtuessa oman tilan, jollaisesta oli pitkään elätelty toiveita. Entisen kerhohuoneen otti haltuunsa S-Osakunnat.

Tältä pohjalta olemme lähteneet vuoteen 2018, ja toistaiseksi näyttää hyvältä.

Vielä tässä kohtaa kalusteet hakevat paikkaansa perinteitä kunnioittavasti SKOimistoksi ristityssä toimistossa, mutta iloitsemme, että useasti viime vuosien aikana ilmoille heitetty toive omasta tilasta on vihdoinkin toteutunut kaikkien osakunnan jäsenten iloksi. Tilamuutoksen myötä myös osakunnan talous pystyy paremmin myötäilemään osakunnan toimintaa, ja näin osakunta palvelemaan kaikkia meitä.

Jos et vielä ole käynyt kurkistamassa uuteen SKOimistoon, teepä se!

Nähdään siellä!

Sanna Mäkelä
I kuraattori

Hallitusgallup

1. Mikä on lempi viikonpäiväsi?
2. Kakku vai piirakka?
3. Smoothie vai fruitie?
4. Mitä harrastat?
5. Vappu vai pääsiäinen?

Sanna Mäkelä, I kuraattori

Toimin hallituksen puheenjohtajana.
Pääaine Suomen historia.
7. On, bostoninterrieri nimeltä Yoda.

Henna-Riikka Lahtinen, emäntä

ja ulkoasiainsihteeristö. Pääaine suomalais-ugrilainen kielentutkimus.
4. Osakunnan tapahtumien järjestämistä ja kerhojen vetämistä. Askartelua, uintia ja glitterin lisäämistä erinäisiin paikkoihin.

6. Suosikki välipalasi?
7. Onko sinulla lemmikkejä?
8. Sarjakuva vai äänikirja?
9. Mikä on parasta osakunnassa?

Saana Kallio, II kuraattori

Toimin hallituksen varapuheenjohtajana.
Viestintäasiainsihteeri. Pääaine suomen kieli.
5. Vappu

Aaro Ketokulta, isäntä

ja ulkoasiainsihteeristö, vastaan osakunnan nestevarannoista ja edustan osakuntaa osakunnan ulkopuolella. Pääaine kemia.
3. Ohrapirtelö, vie janon ja ei liian paksua, myös moninainen valikoima.

Aapo Torkkeli, sisäasiainsihteeristö

Vastuualueina osakunta-, maakunta- ja kv-suhteet, ympäristö- ja sosiaalipoliittiset asiat. Pääaine tietotekniikka

1. Torstai. Melkein Perjantai, mutta odotukset eivät ole liian korkealla, koska ei ole vielä Perjantai.

Olli Aarnio, sisäasiainsihteeristö

Hoidan kaiken muun mitä se toinen ei tee, eli jäsenistön, tietokannat ja nettisivut. Ehkä jotain muutakin oli. Pääaine tietojenkäsittelytiede.

2. Piirakka. Kakku on valhetta.

Ella Palosaari, kulttuurisihteerin ja apuemäntä

Pääaine kuvataide (AMK).

6. ES.

Vaula Vaajasaari, pääsihteerin

Toimin hallituksen sihteerinä. Yhdenvertaisuusvastaava. Pääaine suomen kieli.

9. Erilaisuus ja sekavuus. Se, että osakunnalta voi löytää paikkansa ja täällä kelpaa omana itsenään.

Tero Ahlgren, taloudenhoitaja

Pidän kirjaa osakunnan varoista ja tuloksesta, ja pyöritän päivittäistä rahanliikennettä. Yhdenvertaisuusvastaava. Pääaine folkloristiikka.

8. Sarjakuva (vaikka nykyisellään äänikirjat varmaankin sopisivat aikatauluun paljon paremmin).

**Itsenäisen Suomen Tasavallan
kolmas Jaloviinasymposium
järjestetään 10.–12.8.!**

Jaloviinakerhon esittely

Turun yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan Jaloviinakerho täyttää tänä vuonna viisi vuotta. Puolen vuosikymmenen mittaista taivalta juhlietaan vuosijuhlasitsien merkeissä 5.5. Osakuntasalissa.

Kerhon tarkoitus on nauttia jallusta sen kaikissa muodoissa, niin nestemäisenä kuin kirjallisenakin. Viime aikoina on tosin keskitytty enemmän jallun nestemäiseen puoleen. Monet varmaan jo tietävät, että Jaloviinakerhon kokouksen vetää Jalopeura. Viiteen vuoteen on mahtunut yhteensä yhdeksän Jalopeuraa, sillä kerhon perinteisiin kuuluu, että peura eroaa kesken kautensa, jonka pitäisi olla kalenterivuoden mittainen. Kerhon kokousten kannalta olennaisessa roolissa on myös Jalopeno, joka toimii sihteerinä kokouksissa eli kirjoittaa kokouspöytäkirjat vessapaperille ja toimittaa ne pöytäkirjan tulkitsijalle (henkilö, joka ei ole paikalla kokouksessa) tulkittavaksi.

Viime kesänä Itsenäisen Suomen tasavallan toisessa Jaloviinasymposiumissa pidetyssä Jaloviinakerhon kokouksessa

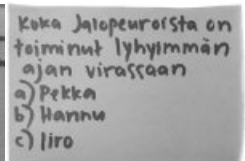
päätettiin, että emeritus ja emerita Jalopeurat muodostavat Jalopeuraston, joka kokoontuu istuvan Jalopeuran kanssa Jaloviinasymposiumia edeltävänä torstaina juonimaan tulevaa. Maltan tuskin odottaa tulevaa kertaa. Istuvan Jalopeuran tunnistaa jaloviinanvärisistä käädyistä, joissa on metallisia jaloviinapullon korkkeja ja mahdollisesti myös Robin-paidasta, kun taas emeritus ja emerita Jalopeuroilla on monesti ruusukkeen kaltainen ”prännikkä” rintapielessä.

Viime aikoina kerhon kokouksissa on nautittu myös kirjallisesta jallusta aikaisempaa enemmän. Istuvana Jalopeurana olen tietenkin onnellinen, että myös näitä kerhon alkoholittomia puolia hyödynnetään. Aika näyttää, siirtyykö kerho kokonaan holittomalle linjalle. Henkilökohtaisesti toivon, että näin ei tapahdu, sillä onhan jallu nyt aika nannaa.

Tulevaa optimistisena odotellen,

Hensku IX

Istuva Jalopeura

Jalopeuran käädyt.

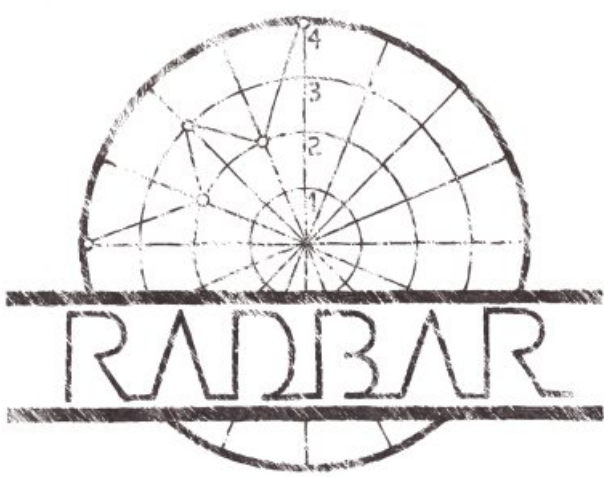
Pohjois-Savon valtuuskunta

Helmikuussa SKO:lle tarjoutui mahdollisuus päästä edustamaan erityisen kovaan seuraan, kun SKO:n edustaja pääsi mukaan Pohjois-Savon valtuuskunnan kokoukseen sekä sen jälkeen järjestettävään Talviseminaariin. Tämä tarjosi SKO:lle mahdollisuuden luoda kontakteja sekä mahdollisesti hyvän katsauksen yhden kotimaakuntansa tilanteeseen ja päätöksentekoon.

Pohjois-Savon valtuuskunta on Pohjois-Savon liiton perustama yhteenliittymä, jonka avulla pidetään yhteyttä talous-, yhteiskunta-, tiede- ja kulttuurielämän vaikuttajiin, jotka ovat kiinnostuneita maakunnan kehittämisestä. Valtuuskunta pyrkii tukemaan maakunnan kehittämis-

tä asiantuntijuudellaan ja kokemuksellaan. Jäsenistö valtuuskunnassa onkin vaikuttava, sillä jäsenistöstä löytyy kokeneita vaikuttajia professoreista ja toimitusjohtajista kulttuurielämän toimijoihin.

Helsingin yliopiston Savolaisen osakunnan (SAVO) edustaja otti loppuvuodesta SKO:hon yhteyttä mahdollisesta osakuntien välisestä yhteistyöstä. Erinäisen edustamisen ja tapahtumien lisäksi esille tuli Pohjois-Savon valtuuskunta, jossa SAVO: n edustaja oli ollut jo jonkin aikaa. Yllättävän nopeasti myös SKO:n edustaja kutsuttiin mukaan valtuuskuntaan.

Radbar on Radbrew'n ja S-osakuntien omistama käsityöläisolutbaari

Uudenmaankatu 13
Avoinna ti-su, 14 - 02
K-20

13. helmikuuta SKO:n sisäasiainsihteerin pääsi siis Helsinkiin Päivälehdessä edustamaan. Valtuuskunnan kokous oli odotettua rennompaa ja keskustelu oli suhteellisen vapaata. Kokouksen alkuun käytiin tavallisia hallinnollisia asioita, toimintakertomusta- ja suunnitelmaa sekä uusien jäsenten hyväksymistä. Kokouksen erikoisempaan

sisältönä Pohjois-Savon maakuntajohtaja Marko Korhonen esitteli maakunnan kilpailukykyyn vaikuttavia tekijöitä sekä kasvunäkymiä.

Savonia-AMK:n rehtori Mervi Vidgren avasi yhden maakunnan suurimman opetuslaitoksen strategiaa sekä koulutuksen

yhteyttä maakunnan kasvuun. Maakunnan kilpailukyky sekä erityisesti tuleva maakuntauudistus herättivät keskustelua.

Kokouksen jälkeen päivän yleisöllä avoimessa ”Kasvun menestysreseptiä”-teemaisessa seminaarillisuudessa kuultiin tarinoita Pohjois-Savolaislähtöisiltä yrittäjiltä. Puhujien vaikuttavissa yritystarinoissa nousi esille mm. Kuopion yliopiston merkitys yrittä-

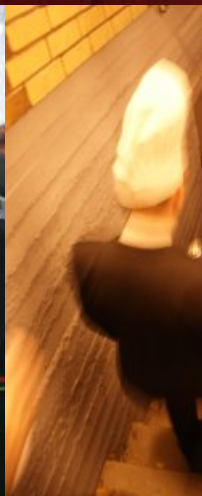
juydelle. Yritystarinat loivat vaikuttavan kuvan maakunnan yrityskehityksestä, sillä menestystarinoita löytyi teknologia-, lääke-, markkinointi- sekä sijoitusosalta. Seminaarin tauolla nähtiin myös opiskelijaedustusta Savolaisen Osakunnan Soitannollisen Seuran, SOSSu:n, esiintymisen muodossa.

Seminaarin jälkeen päivän vaikuttavaan osallistujalistaan pääsi tutustumaan vapaammin ja löytyi jopa yksittäisiä tarinoita turkulaisesta opiskelijaelämästä 70-luvulta. Edustusmahdollisuus Pohjois-Savon valtuuskunnassa tarjoaa SKO:lle hienon mahdollisuuden tuoda toimintaansa

lähemmäs kotimaakuntaansa sekä harvinaislaatuisten näkökantojen maakunnan vaikuttajiin ja kehitykseen. Tämän lisäksi toimi tehtävä myös hyvänä tapana rakentaa yhteyksiä Helsingin Yliopiston Savolaiseen Osakuntaan.

Aapo Torkkeli
Sisäasiainsihteeristö

Sennut 2017 kuvina

Aikamatka KÄK-arkiston sivuille

Osakunnan vanhat KÄK-lehdet ovat kokeneet uuden julkaisu-aallon, kun niistä iso osa on vapautettu arkistolaatikoiden pimeydestä ja ahtau-desta Internetin rajattomille digi-kentille. Kaikki verkkoyhteydessä kiinni olevat voivat tutustua valikoimaan sähköistettyjä KÄKejä SKOn netti-sivujen KÄK-arkistossa.

Jotta tätä tämän päivän lehteä ei tarvitse vanhojen KÄKien tieltä heti laittaa syrjään, voimme tehdä pienen kelauksen entisiin aikoihin tässä ja nyt. Tämä lehti on vuosimallin 2018 ensimmäinen numero, mutta millaisiahan juttuja on nähty samaan aikaan vaikkapa kymmenen vuotta sitten?

Arkistomestari, saanko aikahypyn kevääseen 2008, kiitos!

Viime aikoina on ollut tapana, että vuoden ensimmäinen KÄK julkaistaan osakunnan vuosijuhlassa. Vuosijuhla taas järjestetään huhtikuussa, yleensä Pedri Shemeikan kuolinpäivää lähimpänä lauantaina. Shemeikka siirtyi taivaallisille laulukeikoille 11.4.1915 mutta mitä kertoo suomalaisen Wikipedian aikakirja samasta päivämäärästä vuonna 2008?

“Paula Lehtomäki palasi äitiyslomalta hoitamaan ympäristöministerin tehtäviä ja sanoi harkitsevansa pääministeri Matti Vanhasen haastamista Suomen Keskustan puoluekokouksessa kesällä 2010. Vanhanen oli hieman aikaisemmin ilmoittanut haluavansa jatkaa pääministerinä ja puoluejohtajana vuoteen 2015 saakka”.

Kiinnostavaa... Mutta onneksi samoihin aikoihin tapahtui Savo-Karjalaisessa Osakunnassa jotain muutakin.

Mira Tammelin

Osakuntamme keskeisiin tehtäviin kuuluu savo-karjalaisen maakuntahengen ylläpitäminen. Siksi päätimme joulukuussa 2007 sunnuntai-illan lupsakassa osakuntalaisseurassa Karjalailan merkeissä. Tavoitteena oli loihita omin kätös in karjalanpaistia ja -piirakoita nälkäisten vatsojemme täyteen.

Karjala-ilta alkoi karjalanpaistin valmistuksella. Lihat ja lisukkeet löysivät nopeasti tiensä uuniin, minkä jälkeen siirryimme piirakoiden pariin. Piirakoiden leivonta suoritettiin kahden joukkueen leikkimielisenä kilpailuna. Karjalanpiirakat muotoutuivat osakunta-aktiiviemme hyppysissä vauhdikkaasti ja taidokkaasti. Useimmille piirakanteko näytti olevan edes etäisesti tuttua puuhaa, ja pulikka pysyikin hyvin käsissä. Lopulta rypytys alkoi sujua jopa umpi-turkulaiselta, jolla oli aiempaa kokemusta karjalanpiirakoista lähinnä kaupan pakastealtaan lähettyviltä.

Ruokien paistatella päivää uunin syövereissä siirryimme pianon ääreen laulamaan Karjala-aiheisia lauluja. Todetakoon tässä, että osakuntalaisemme ovat selvästi lahjak-

kaampia kulinarian alalla kuin laulussa ja soitossa. Yritys oli kuitenkin hyvä, ja aika kului nopeasti ruoan valmistumista odotellessa.

Vähitellen keittiön suunnalta kantautuneet tuoksut viestivät odottelumme olevan ohi, ja siirryimme kynttilöiden valaistun pöydän ääreen syömään. Kokkaajat pistelivät sekä karjalanpaistin että -piirakat sisuksiinsa erittäin hyvällä ruokahalulla. Pöperöt olivat niin maittavia, että vatsoihimme olisi uponnut takuulla toinen samanlainen satsi. Seuraavaksi osakuntamme jauhopeukaloitten haasteena onkin sitten kalakukko.

Siinähan tuli ihan nälkä lukiessa mutta siirrytäänpä eteenpäin, eli taaksepäin: otetaan toinen 10 vuoden loikka ja katsotaan mitä KÄK kukkui vuonna 1998. Wikipedia sanoo päivämäärästä 10.4.1998, että "Belfastin sopimus

solmittiin Yhdistyneen kuningaskunnan, Irlannin ja tärkeimpien Pohjois-Irlannin puolueiden välillä." Se oli hieno päivä Belfastissa, mutta ihan perusmukavaa oli sinä keväänä meno SKOn toimistolakin.

Osakunta kouluttaa eläkeläisiksi

Short story

Päivystäjä hääriilee punaisen pöydän ympärillä ja nostelee likaisia kuppeja tarjottimelle keittiöön vietäviksi. Kahvinkeitin kumuttaa jo ensimmäistä pannullista ja teevesi kiehuu iloisesti. Portaista kuuluvat laahaavat askeleet saavat päivystäjän havahtumaan ajatuksistaan ja siivoamaan saapuneelle tilaa mercy-sohvalta. Kumaraselkäinen vanhus lysähtää sohvalle kuin ei olisi ylhäällä koskaan ollutkaan ja murahtaa: "Onks kahvia?" Viäton kysymys kuulostaa enemminkin vaatimukselta ja saa päivystäjän kaatamaan vieraille päivän ensimmäisen kupillisen. Vapisevat kädet sieppaavat pöydältä muutaman palan sokeria ja kaatavat kupiin lorauksen maitoa. Kuppissa pyörtelevä kahvi sekoittuu maitoon, lusikan pyörähdys ja valmista. "Himmm", kuuluu tyytyväinen huokaus.

Jokapäiväistä rituaalia seurannut nuorempi päivystäjä naurahtaa, mutta kääntyy samassa kuuntelemaan käytävästä kantautuvaa puheensorinaa. Kälätys yltää askelten lähestyessä ja pian mummo lauma ryömiikin portaista toimistoon. Mummojen takaa kuuluu myös nuorempien jäsenten ääniä: lienevät tukeneet

mummojen kulkua hämärän salin polkki toimistoon. Vanhan näkö ja askeleen vakaus eivät ole enää sitä mitä ne olivat muutamia vuosia sitten.

Sohvat täyttyvät yhtä nopeasti kuin kahvipannu tyhjenee, mutta... missä on päivystyspuhla? "Ai niini!" huomaa päivystäjä, jonka muisti on alkanut viimeisten kuukausien aikana lupaavasti pätkiä. Riistopuhakan muovikassista paljastuva munkkisäkki saa vilkkaan keskustelun äkisti hiipumaan. Toimistoon laskeutunut harras tunnelma on kuitenkin vain harhaa. Vilkaisu eläkeläisten ahnaisiin silmiin saa päivystäjän nopeasti perääntymään. Pelosta vapisten päivystäjä tarttuu kahvipannuun ja pakenee alakertaan vedenhakumatkalle. Hän on jo liian monta kertaa nähnyt taistelun viimeiseen pullanpalaan. Päivystäjä ravistaa kiivaasti päätään kun kauhukuvat haaskalle kokoontuvista korppikotkista tulvahtavat hänen mieleensä. "Ei!" He ovat vain viattomia vanhuksia! Pieni ääni kuiskaa kuitenkin: "Niinhan sä luulet..."

Päivystäjä palaa toimistoon rivakasti kuin mitään ei olisi tapahtunut -läikyttäen osan vedestä portaille, rosikkeen ja jatkojohdolle

kuten aina. Uuden pannullisen alkaessa porista (tai Raumalta) päivystäjä kääntyy kohtaamaan AAAARRGGH!!! Oh. Mummojen ja ukkojen suunpielistä valuva möhnä onkin vain mantsikkahiltoa. Mutta takaisin päivystyksen tunnelmaan. Kun eläkeläisten luontaiset tarpeet kahviin, pullaan ja juoruamiseen ovat täytetyt väki alkaa hitaasti vähentyä. Vain muutama vanhus ei vielä saa itseään liikkeelle - tarvitaan n:s pannullinen kahvia. Yleensä he ovat niitä vanhimpia, sillä heidän kahvitoleranssinsa on noussut vuosien varrella mestaruustasolle. Joukossa on toki myös alanopiskelijoita: tulevia mummoja ja ukkoja, joista osa on jopa hakeutunut koulutukseen muista yhdistyksistä.

Illan pimetessä hiljenee myöskin toimisto. Eläkeläiset köpöttelevät koteihinsa. Kuka YO-kylään, kuka vanhustentalon A, B tai C rappuun. Vielä pirteät painelevat tarjouskahvin perässä Kupittaalle tai ilmaiskahveille keskustan marketteihin. Ajatuksissaan he ovat kaikki kuitenkin jo seuraavan päivän päivystyksessä, vajonneina sohvien lämpimiin syleihin, joissa kolotukset ja päänsäryt unohtuvat.

THE END

Loppu hyvin, kaikki hyvin 1990-luvulla. Mutta kasarihan oli siisti vuosikymmen, mennään sinne! Wikipedia muistuttaa, että 11.4.1988 Iron Maiden julkaisi levyn "Seventh Son of a Seventh Son".

Se voidaan ehdottomasti laskea huomionarvoiseksi tapahtumaksi hevin historiassa, mutta tapahtuiko SKOlla niinä aikoina mitään kummallista?

I WALKED WITH A ZOMBIE

eli eräs kuolleistaherääminen

Olipa kerran videokерho. Videokerho uinaili oskunnan kabinetissa ja heräsi toimintaan aina joka toinen torstai-ilta. Kerhon jäsenet osoittautuivat kuitenkin sen verran laiskoiksi, että vielä viime syksynä pelättiin videokerhon uinahtaneen lopullisesti ikuiseen lepoon. Kun vielä uusi raaka videolaki astui voimaan, olisi voinut luulla että siihen tipahti.

Mutta. Elämme videosukupolven aikaa. Tietyissä mystisissä piireissä alettiin lukea loitsuja vainajan palauttamiseksi eloon. Ja katso ihme tapahtui. Joensuussa abi-infolla kerho nosti päättään haudastaan ja pieni joukko kokoontui muutaman filmin äärelle.

Niinpä kävikin niin onnellisesti, että potilas tervehtyi ja kerho kokoontuu taas joka toinen torstai samassa paikassa kellon lyödessä seitsemän lyöntiä. Siis. Kerho kokoontuu kabinetissa, ei Joensuussa.

Mitä kerhossa sitten tapahtuu? Kerhossa katsellaan pari elokuvaa joiden taso vaihtelee hyvästä loistavaan. Ainakin hintaan nähden. Joka taas on 5mk/ filmi. Filmit hakee ja samalla tietenkin lopullisesti valitsee joku armoitettu kerholainen, myös sinä, jos niin haluat (toivottavasti haluat). Toivomuksia elokuvista voi silti esittää kirjoittamalla mielikkielokuvansa nimen toimiston seinällä olevaan toivelistaan.

Jos olet niin nirso, että haluat jo etukäteen tietää mikä filmi milloinkin esitetään, niin voit käydä tiedustelemassa sitä samana päivänä päiväsaikaan toimistolta. Aikaisemmin kukaan ei tiedä mitään filmeistä (eikä muustakaan).

Siis jos koet ahtaan paikan kammoa elokuvateattereissa tai yksinäisyys vaivaa sinua kotona... jos et uskalla katsella kauhuelokuvia itsekseksi tai halua nauttia hyvästä elokuvasta kuivin suin...tai jos muuten vaan pidät iteäsi kulttuuripersoonana...

OTA OSAA VIDEOKERHON ELOONJÄÄMISHARJOITUKSEEN !!

VHS-nauhoja, markkoja ja pimeän kabinetin nurkkia. Kotoisaa muttei kovin historiallista. Aikakoneemme on jo lämmennyt niin hyvin, että voisimme hypätä seuraavaksi kunnon loikan ihan vuoteen 1968 asti. 60-luvun loppu oli opiskelijaliikkeen aktiivista aikaa Suomessa ja Wikipedian mukaan 11.4.1968

myös "Saksassa vasemmistolaiset opiskelijat saartoivat Springer Pressin päämajan Berliinissä. Moni opiskelija pidätettiin, muun muassa Ulrike Meinhof. Opiskelijajohtaja Rudi Dutschke haavoittui vakavasti mellakan aikana sattuneessa ampumavälikohtauksessa." Meanwhile at SKO...

Laiva on se perintö, jonka iki-civis jättää beaanille menneitä aikoja muistellen. Perinteitä sietää toki kunnioittaa, mutta niiden liiallinen ylistäminen tuntuu vääriltä ja viareonkasvaneelta. Onko asia niin, että "vanha osakunta" elää muistoisan ja siinä mitä ennen on ollut ja mitä silloin tehtiin. Usein kuulee sanonnan "silloin kun minä olin nuori, silloin oli näin toisin, silloin oli suuria nimiä osakuntaelämässä alalla kun alalla, - ne oli niitä vanhoja hyviä aikoja". Vanhan civiksen silmä kostuu näissä aatoksissa ja jos vielä sattuukaan niin, että taustalla kuuluu "Rytmi pois" -yhtyeen soitto ja laulu, niin silloin onkin kyse jo varsinaisesta vedenpuisumuksesta. On kiellä sitä, etteikö heidän soittonsa ole parasta mitä tämä osakunta on ainakin minun aikamani pystynyt tuomaan esille, mutta kuvitelkaapa niitä tämän vuoden opiskelijoita, joille käsite on vieras ja outo, miltähän heistä mahdonta tuntua ensiksikin kyseisen musiikin kuunteleminen ja toiseksi civiksien hurmioituneet vähemmän innostavat ilmeet. Ne ajat ovat olleet ja menneet, eivät ne muita lämmitä kuin teitä itseänne. Teillä on ollut onni kuulua siihen yhteisöön, joka oli jotain, nyt teillä on myös onni kuulua siihen yhteisöön, joka ei ole mitään.

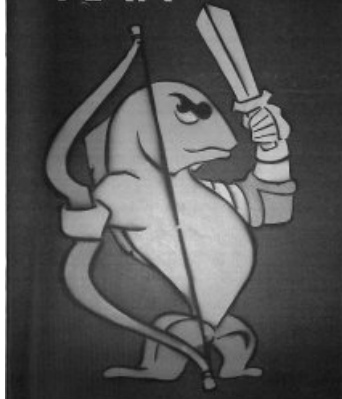
Pitäisin osakuntaa ja osakuntaelämää ketjuna, missä kukin vuosi muodostaa uuden renkaan, joista toiset ovat vahvempia toiset heikompia ja heikoiksi renkaiksi kutsuisin sitä ryhmää josta palaa aikaan entiseen, kykenemättä itse mitenkään henkilökohtaisella panoksellaan viemään kehitystä eteenpäin, päinvastoin jarruttamaan sitä. Vanhoilla on vastuu juuri etenkin osakuntaelämässä, mutta jos se vastuu supistuu matkailuneuvoston ja sen hoitamiseen, silloin ollaan väärillä jäljillä.

Minulla oli onni osallistua osakuntaelämään jo viime vuonna. Onni yksin siksi, että silloinen kuraattori on yksi niitä harvoja vanhoja osakuntalaisia, joita kunnioitan ja jonka suurta työtä etenkin uusien osakuntalaisten kannalta arvostan. Kullakin meistä on omat puutteemme, mutta kuraattori Matti Ruuskasen puutteeksi ei ainakaan voida laskea sitä, etteikö hän olisi ollut innostava ja uusia osakuntalaisia kannustava. Juuri sellaiset persoonallisuudet tekevät lenkeistä ketjun ja suuntauttavat sellaisen. Hän ei ollut sellainen, joka korkeintaan hyökkäsi uudelle opiskelijalle ja hautautui vanhan iki-civiksen kuoreen vanhoine tansseineen, laulavine pianoineen ja slabbattineen. Enemmän sellaisia vanhoja niin minä tiedän minne onnet SKO.

Timo Varpio

Sitä kartulla otsaan, joka vanhoja muistele, miettii Timppa SKOsta; tiettyä uudistusmielisyyttä kieltämättä voi hänenkin tekstistään kaivaa. Vaikka Timppa saattaisi olla ajatusta vastaan, niin hypätään nyt kuitenkin vielä kerran 10 vuoden etappi menneisyyteen ja kurkataan SKOsakuntaelämään vuonna 1958.

Muistitko, että huhtikuun 17. päivänä 1958 Belgialaisten kuningas Baudouin I avasi Expo 1958 -maailmannäyttelyn Brysselissä? En minäkään, mutta onneksi Wikipedia muisti. SKOlaiset eivät kuitenkaan olleet maailmannäyttelyssä vaan maakuntamatkalla. 23.3.1958 julkaistu KÄK kertoo asiasta tarkemmin.

Kesä tulee!

SIITÄ PALJON PUHUTUSTA KIERTUEESTA

eli sen kullisien takaisesta elämästä muutamia valikoimattomia paloja. Niin arvovaltaisen kulttuurillisen julkaisun kuin KÄEN palstoilla pitäisi tietysti pohtia ainakin parin sivun verran ensin niitä syitä, jotka aikaansaivat ja ylösrakensivat moisen yltiöpäisen uhkayrityksen kuin maakuntakiertueen. Palstatilan säätämiseksi tyydyimme kuitenkin vastoin kaikkia säkäntöjä ja vanhoja perinteitä vain lyhyesti toteamaan että syyt ovat syvemmällä.

Kulisseilla tarkoitamme tässä kaikkea sitä, mikä kaiken peittää. Niin kullisien takainen elämä voidaan silloin tietysti vaivattomasti käsittää siksi, mikä on peitettävä. Tämä on kuitenkin tällä kertaa väärä tulkinta, koska aion nyt poistaa kaikki verhot ja julkituoda sen, mikä salassa oli.

Heti alkuun on sanottava, että tälle kiertueelle lähtivät valitettavan monet - heikosti varustautuneina, ainakin mitä muutamain ylioppilaselämääni niin läheisesti ja virkistävasti vaikuttaviin artikkeleihin tulee ja ylipäänsä, kukaan ei käyttänyt tietävän mitään, koska kaikki kyselivät kaikkea toisiltaan. Tästä heikosta valmentautumisesta lienee johtunut sekin merkillinen seikka, että kaksi henkilöä loukkaantui sydänjuuriaan myöten - oveen - jo Riihimäellä. Toinen heistä oli pieni ja hento, toinen taas sitävastoin suuri ja vahva - se oli kyllä skandaali, sillä kaiken järjen mukaan heidän olisi pitänyt tukea toinen toistaan mikäli se nyt ahtaassa vaunun käytävässä olisi ollut käytännössä mahdollista. Ainakin olisi odottanut todelliselta herrasmieheltä sen verran selkärankaa, että olisi muhdellut tätä ovea, joka näin törkeästi oli rikkonut kaikkia hyviä tapoja vastaan ja sulkeutunut juuri pienen ja hennon satelisenän edessä.

Kaikilta klassillisen musiikin harrastajilta tahdon näin julkisen sanan välityksellä tiedustella, onko ainoa oikea aika harjoitellaoppera-aarioita juuri kello viiden aikaan aamulla. Esitän tämän kysymyksen täysin vakavassa hengessä ja lukuisten aamu-unisten kiertuealaisten puolesta. Tietysti meistä oli jokaisesta tavattoman miellyttävää herättää aamuisin "pikku hurmaajan" hentoisiin säveliin, kunhan se olisi vain tapahtunut noin viisi tuntia myöhemmin. Samaa hengen vetoon tahdon kuitenkin julkituoda närkästykseni niille tanssimusikoille, jotka erehtyivät laulamaan kahden aikaan yöllä serenadin miehelle, vaikka vaunussa oli naisiaikin. Ajatus sinänsä ei ole moitittava, päinvastoin, osoittihan tapahtuma selvästi, etteivät he ole mitään rajoittuneita sieluja ja vain omaan napaansa tuijottajia, vaan osaavat antaa arvoa myös paremmalle musiikille. Vaikka tämä serenadi ilmeisesti olikin syvän ihailun ja kiitollisuuden osoitus musikoilta musikoille, on sentään aina muistettava noudattaa vanhaa sääntöä, naiset ensin!

Kaikki tuntevat "Laurin saarnan Hiidenkivellä", mutta vain harvat olivat ne, jotka saivat kuulla Tahvon saarnan Yläpetillä. Koska KÄK kuitenkin on itsenäinen ja uusia uria aukova julkaisu, kuuluu sen velvollisuuksiin ehdottomasti tuoda esiin kaikki seikat, jotka ovat omiaan viemään pohjaa pois väitteiltä nykyajan aatteettomasta nuorisesta. Jokainen tämän hengentuotteen kuullut on varmasti valmis myöntämään, että ainakin Tahvolla on anteita, jopa toisillekin jakaa. Saarna tullaan heti julkaisemaan tämän lehden palstoilla sen ehdittyä painosuun.

On usein keskusteltu naisten soveltuvuudesta armeijaan ja siitä, kuinka he eivät pystyisi edes marssimaan tahdissa ja tekemään käännöksiä, jotka kuitenkin kuuluvat nykyaikaisen sodankäynnin ehdottomiin edellytyksiin, kuten jokainen asevelvollisuusutensa suorittanut civis tietää. Kiertueelle osallistuneet muutamat neitokset kuitenkin osoittivat tämän väitteen paikkansa pitämättömyyden oikein kääntäessä. Sekä tahtimarssi että käännökset paikalla sujuivat erinomaisesti, suorastaan keskinkertaisesti, vaikka sulkeisen pitäjällä ei ollut edes uniformua, joka tunnetusti on eräs sotilaskurin välttämättömiä edellytyksiä. Päinvastoin tuntuivat uniformut varsinkin harjoitukseen loppupuolella pelkätään häiritsevilä tekijöiltä.

Eräänä yönä askarrutti kiertuealaisten laulunjohtajaa suuresti kysynyo, miksi kirja liikkuu. Asia oli saada jo eräissä vaiheissa laajakantoisia, mainittuun civikseen ja hänen fyysilliseen ja psyykilliseen tilaansa kohdistuvia apuvälinejä, mutta sitten kuitenkin selvisi kaikkien mukana olleiden yhteiseksi iloksi ja tyytyväisyydeksi, että totta kai kirja liikkuu, koska juna kiittää kiskoilla noin kahdeksan- kymmenen kilometrin tuntinopeudella ja laulunjohtaja on junassa ja kirja laulunjohtajan kädessä. Tämä asia sai siis täysin luonnollisen selityksensä, mutta sitävastoin on yhä selvittämättä se seikka, miksi kaikki laulut sinä yönä alkoivat fis'istä.

Olimme nähtävästi saaneet jo ulkonaiseen olemukseemmekin oikean maankiertäjän leiman Joensuuhun ehdittyämme, koska muutamat pikku novellit tunsivat ilmeistä sukulaisuutta ja heimoheikkeitä joitakin poikiamme kohtaan tunkeutuen aina vaunuun asti ilahduttamaan päivän otteluista voipuneita koripalloilijoitamme. Tästä yrityksestä tekivät kuitenkin erittäin tarmokkaat neitokset lyhyen lopun häätäen nämä tummat tyttäret ulos kylmään ja pakkaseen (oisikohan tuo pitänyt olla isolla alkukirjaimella?, Lat. huom.), mutta onhan vanha totisuus tuo naisten julmuus, ja niin sai civis P. Millinen tyytyä vain ristiverisiin ja vaaleisiin ennustuksiin.

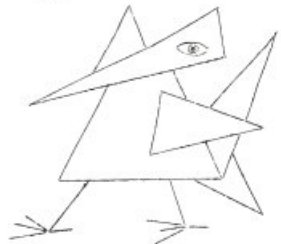
Retken johtajien vastuuntuntoa vastuuttomasta laumas- taan kuvaa hyvin se, että eräs heistä uhrasi yönensä ja kertoi nuoremmille ja kokemattomammille kokemuksiaan Ny Hav'nista ja Hampurin Reperbahnista. Nämä värikkäät ja pal- jastavat maistot pystyivät pitämään sekä hänet että muuta- mat nuoremmat valveilla aina puoli viiteen aamulla ja johan normaalin ihmisen onkin silloin aika nukkua, varsinkin kun opintoneuvojat olisi pitänyt herättää vasta puolen tunnin kuluttua.

Koko kiertuelaisjoukon erinomaista kuria ja järjes- tyksen noudattamista aina ulkonästen muotojen viimeistään piirtoa myöten kuvaa hyvin Violistin ilmoitus kuraattorin astuessa viimeisenä yönä vaunuun: "Herra kuraattori, koko vaunu onnellisena!" Samalla se tulkitsti sitä kiitollisuutta, jota me kaikki tunsimme retken Johtajaa kohtaan. Ehkä siihen myös sisältyi toteama työn päättyneestä onnellisessa mar- keissa ja lause, kaikki on satua, mitä on annettu, eikä enempää enää sovi.

K e k k l e

13.3.-58.

Mahotonta meininkiä, sa- noisi Santalan Olli. Joen- suusta päästiin onneksi ta- kaisin Turkuun, joten eikö- hän palata mekin tältä aikamatkalta takaisin nyky- päivään. Kohteeksi 60 vuot- ta eteenpäin ja SKOimisto, kiitos. Allons-y!

Kotona ollaan taas mutta näyttääkö tämä touhu sitten- kään niin erilaiselta?

Aikakoneen puikkoja käyt- teli

Tomi Metsälä

OA:n perinteinen pippuripihvirevyy

A: Uuden vuoden kunniaksi päätimme yhdessä O:n kanssa lähteä jo perinteeksi muodostuneelle reissulle nauttimaan pippuripihvit 31.12.2017. Tällä kertaa kohteenamme oli ravintola Teini Uudenmaan kadulla. Ravintolaan sisään tullessamme meidät otti vastaan ystävällinen henkilökunta, joka ohjasi meidät pöytänsä. Tarjoilija ilmoitti että pöytäamme oli varaus kahden tunnin kuluttua joten päätimme nauttia pihvimme lyhyen kaaavan kautta kolmen ruokalajin illallisena, jonka kruunaisi tietenkin pippuripihvi.

Menuumme muodostui alkuruokina tarjoillusta härkätartarista ja valkosipulietanoista tietenkin alkusnapseilla höystettynä, pääruokana pippuripihvistä kermakastikkeella tarjoiltuna talon punaviinin (Postales del Fin del Mundo, Argentina - Cabernet Sauvignon, Malbec) kera ja aterian päälle nautimme vielä viskit (Laphroaig 10 year old single malt), talon jaloviinat sekä kahvin ja jäätelöannoksen.

A: Jääkylmät alkusnapsit naukattuamme siirryimme alkuruuan pariin. Härkätartar oli tuotu eteeni esteettisesti kootuna; virheetön keltuainen komisteli esisekoitetun tartarmassa sylinterin päällä, tämän herkun nauttiminen inspiroi allekirjoittanutta ja oli yksi osatekijöistä ystävyysosakuntamme SHO:n tsekkiläisen illan pitämisessä. Tartarin lisäksi lautasella komisteli myös paistetut

suolakurkut jotka aluksi epäilyttivät erikoisuudellaan, mutta paljastuivat sitenkin mitä hienoimmaksi herkuksi. Kokonaisuudessaan alkuruokani oli loistava valinta.

O: Alkusnapseina olleet vodkat eivät onneksi olleet kuivia, vaan märkiä, sekä näiden kylmyys oli nähtävissä snapsilasin ulkopinnalle tiivistyneestä vedestä. Vodkan ja vahingossa suuhun päässeen veden jälkeen tutkailin hetken edessäni komeilevaa pientä kulhollista valkosipulietanoita, joiden tuoksu jo sai veden palaamaan kielelle ja näiden maku hyväili makuhermoja kermaisella ja rasvaisella suolaisuudellaan. Nämä, ja pöydässä olleet suhteellisen vahvasti, mutta hyvin maustetut leivät olivat yhdessä loistava kokemus.

Pippuripihvi oli hyvää.

A: Pääruoan päätteksi päätimme nauttia jaloviinakerhon jäsenenä jaloviinat. Tarjoilijamme ehdotuksesta kokeilimme talon oma sekoittamaa jaloviinaa * (sekä jaloviinaluokka että antamani tähdet viidestä), mikä oli lievä pettymys meille jaloviinan ystäville. Jälkiruokakahvi oli kuitenkin osakuntien kahvia parempaa ja sen kanssa tuli kipollinen ruokosokeria makean nälkään, viski lievensi pettymystämme jaloviinaan, mutta viskin saapumista saimme kyllä odoittaa pitkään.

Tässä vaiheessa oli kello edistänyt jo liki kaksi tuntia ja siirryimme baarin puolelle nauttimaan viskimme loppuun.

O: Pihvin jälkeen, kuten A jo mainitsikin, nautimme lasilliset menun ulkopuolista talon jaloviinaa, joka ei ikävä kyllä pärjännyt lainkaan kerhomme rakkaalle ykkös(tähden) juomalle. Tämän maku oli näin jälkikäteen muisteltuna kenties lähempänä jaloviina kaskea tai myrskyä, mutta yhden tähden arvoista se ei kyllä ollut, vaikkei se parasta ollutkaan. Arvosana Teinin jallulle kenties 2.5 tähteä kolmesta, yhden tähden ollessa paras ja kolmen ollessa huonoin. Lievän pettymyksen ja jäätelöannokseni nauttimisen (koska lämpimän ruoan vuoksi kaipasin vielä viilennystä) jälkeen, Laphroaig-viski saapui vihdoin. Epäilyimme kohdistui siihen, että nämä viskit kypsytetään varta vasten jokaista asiakasta varten, tulivat nämä pöytä-

varauksella tai ilman. Epäilyksemme eivät olleet täysin väärässäkään, sillä jossain päin ravintolaa näitä viskejä tosiaankin kypsytetään, kuten tarjoilija meille paljasti. Pian viskien saapumisen jälkeen ystävällinen henkilökunta kertoi uusien asiakkaiden saapumisesta, ja siirryimme viereisen Gastropubin tiloihin viimeistelemään juomamme. Teimme täällä myös havainnon, ettei kyseinen pubi ole välttämättä muuminsnobeille sovelias, kumpikaan meistä ei kyllä tarkalleen muista enää miksi, mutta näin se vain oli.

Kaiken kaikkiaan Teini on hyvä pippuripihviravintola, mutta talon jaloviinan kanssa saa olla varuillaan jos ei halua yllättyä.

Aaro Ketokulta
Olli Aarnio

Haistettua, maistettua, nähtyä, kuultua, luettua ja toimiston nurkista kaivettua

- Kaappi on uusi lentokonesitsi!
- Kesken SKOkouksen: Tampponeja!
- Eipä paljon oo maisteltu. Tai siis on. Mut ei haisteltu ja nähty ja kuultu ja kirjattu.
- “Kun mä tulin, oli syksy, ja nyt on vittu talvi!”
-KosAntti takittomana sennusilliksellä
- Ei sitä uskalla ottaa esiin, ennen kuin hommat alkaa.
- “Niin tarviiks tähän laittaa viel lisää jalluu?” -Emäntä seunnuvalmistelujen hulinassa.
- Sennuruokien hakureissulla itsetuhoinen mies yritti auton alle. Olis menny munat rikki, meiltä.
- Hensku on lisensoitu tussuttaja.

SKO-tuotteet

SKOn Spreadshirt-verkkokauppa on lisännyt valikoimaansa UUTUUSTuotteita, joista tässä muutama erinomainen esimerkki. Käy tutustumassa sekä uusiin että vanhoihin herkkuihin osoitteessa <http://sko-kannatus.spreadshirt.fi/>

Vetoketjullinen huppari

Vanha klassikkohuppari on saanut seurakseen myös vetoketjullisen version. Väri vaihtoehtoja piisaa jokaiseen makuun.

Hotpantsit

Jos housuissa kylmää, osakunnan pöksyt auttavat taatusti viluun!

Termosmuki

Mikäli luento yllättää kesken osiskahvitauon, ota pohjat mukaan SKO-termoksessa.

Olkalaukku

Tyylikäs osakunnan logolla koristeltu SKOolkalaukku kantaa mukana kaikkiä ikinä keksitkään tarvita.

